

dende kammerater i Venstre kraftigt fremhævet nødvendigheden af langt bedre kvalitet i lovgivningsarbejdet.

Jeg vil her nøjes med at citere blot et par af hr. Ivar Hansens udtalelser i den anledning, først til JydskeVestkysten den 4. april i år: »Jeg vil medvirke til, at kritikken af kvaliteten kan bringes til ophør. Det er min væsentligste opgave, og jeg påregner regeringens aktive medvirken.«

Og til Jyllands-Posten den 3. august udtaler hr. Ivar Hansen, at han allerede til efteråret vil tage initiativ til reformer af Folketingets arbejdsproces.

Da jeg læste det, gik jeg ud fra, at det var efteråret 1998, men det var måske et andet efterår, han tænkte på.

Hvordan har Venstre så i finanslovproceduren medvirket til at forbedre lov kvaliteten for at opfylde dette flotte Venstreløfte? Og hvordan har Venstre sikret, at følgende udtalelse fra fru Birthe Rønn Hornbech til Politiken den 16. september ikke er gældende for denne finanslovproces?

»Politiske forlig om selv større reformer, der har været igennem en grundig politisk drøftelse bag lukkede døre, får ofte en let gang gennem Folketinget. Den værst tænkelige form for lovsjusk er følgelovgivningen til det årlige pseudoslagsmål om finansloven.«

Disse spørgsmål er efter min opfattelse særdeles vigtige af hensyn til folkestyrets troværdighed.

Er det i overensstemmelse med Venstres demokratiopfattelse, at man over en nat gennemfører dybtgående ændringer af væsentlige samfundsområder, uden at der er sket nogen som helst form for høring eller debat hverken i Folketinget eller i befolkningen? Er det kvalitet at tredjebehandlle 65 forslag i denne uge, hvoraf 18 er fremsat i december måned?

For SF er disse spørgsmål meget lette at besvare: Det er det ikke.

Det er en hul og ynkelig latter, man hører fra de borgerlige i disse dage, men andres ulykke er selvfølgelig altid mere morsom end egen lykke.

Jeg vil godt opfordre til at stå sammen på alle fløje i det politiske liv og værne om folkestyret.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Om ganske kort tid vil Folketinget med stort flertal vedtage finansloven. Det er en finanslov, der fastholder den kloge og ansvarlige økono-

miske politik, der gennem de sidste næsten 6 år har gjort Danmark i stand til at bære en europæisk førertrøje, når det gælder kampen mod arbejdsløshed og mod gældsætning.

Når man lytter til mediedebatten, også når man lytter ude i de mange danske hjem, og når man læser de ustandselige meningsmålinger og de utallige politiske kommentarer, kan man imidlertid få det indtryk, at regeringen i Danmark har begået århundredets dumhed og forbrydelse mod det danske folk. Der er ikke meget variation i analyserne.

Man må have mig tilgivet, at jeg ikke deler den opfattelse, ligegyldigt hvor udbredt den er lige i de her uger. Billedet af svig og svigt fra Socialdemokratiets side er ikke korrekt. Det, vi har sagt før valget, er i de sidste 3 uger blevet skåret og klippet, så enhver nuance er forsvundet.

Men når det er sagt, er det også åbenbart, at danskerne ikke har været forberedt på dette forlig, på indholdet i det. Og det har de ikke været, selv om det står nok så tydeligt i regeringsgrundlaget, at vi skal sikre en langsommere og mere gradvis tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet. Det er åbenbart, at vi – regeringen og Socialdemokratiet – har forsømt at tage en debat med befolkningen om fremtiden og om de udfordringer, der står for døren, og det er åbenbart, at der har summet sig en massiv utilfredshed op, fordi vi siden maj har taget ansvar for både overenskomstindgreb, pinsepakke og arbejdsmarkedsreform og nu ændringer i efterløn og folkepension.

Vi må erkende, at store forandringer bør varsles og diskuteres bedre og grundigere. Hvis vi ikke havde set det før, så ved vi det nu, og derfor vil man også i det kommende år finde regeringen i spidsen for de nødvendige debatter om fremtiden.

Men tilbage til det forlig, der omslutter denne finanslov: Hvorfor har vi handlet, som vi har? Hvorfor har vi lavet et forlig om at ændre efterlønnen med de mest indædte modstandere af efterlønnen?

For det første: Vi ville sikre, at et bredt flertal blev forpligtet til at bevare efterlønnen, uanset hvem der i de næste mange år er i regering. Vi ved alle sammen, hvor tæt opløbet var ved valget i marts, og vi ved alle, at de store borgerlige partier som udgangspunkt ville efterlønnen til livs. Med finanslovforliget har vi søgt at binde dem så stærkt som muligt politisk og moralsk til at fastholde en levedygtig efterlønsordning,